

Δεν είναι εύκολο να διαβάσεις Ιστορία από τον Γιάννη Σκαρίμπα. Υποθέτω ότι για τον ίδιο ήταν δυσκολότερο στο να την συγγράψει.

Αν μάλιστα την τοποθετήσουμε στο χρονικό όριο που δημιουργήθηκε τότε γίνεται ακόμα πιο απόμακρη, πιο ρηξικέλευθη, πιο σκληρή και πολύ φοβούμαι πιο ακριβής.

Ο μπάριμπα – Γιάννης, επιχειρεί μια βαθιά τομή στον τρόπο που μας ερμηνεύει, που μας μεταφέρει τα γεγονότα. Είναι σαφές ότι για να φθάσει σε όποιο συμπέρασμα, έχει κοπιάσει.

Έχει ασχοληθεί σοβαρά έχει εντρυφήσει στο έργο πλήθος ιστορικών, τις απόψεις των οποίων συχνά, πυκνά επικαλείται προκειμένου να βρει ερείσματα στην ανάπτυξη της δικής του ερμηνείας.

Επιστημόνων και ερευνητών, όπως ο Γερμανός Karl Mendelssohn Bartholdy, τον οποίον αναφέρει ως Κάρολο Μένδελσων Βαρθόλδη, ή ο (επίσης Γερμανός) Emil Ludwig, αλλά και οι «δικοί μας» Κ. Παπαρρηγόπουλος, Διον. Κόκκινος, Τασ. Βουρνάς, Γιαν. Κορδάτος και αρκετών άλλων όχι τόσο γνωστών στον ερασιτέχνη αναγνώστη.

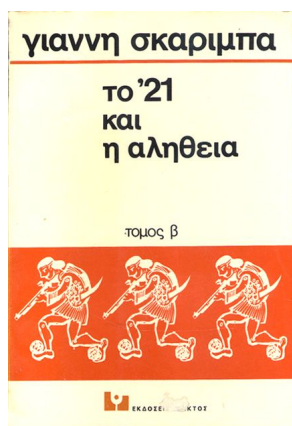
Επίσης εμφανίζει δεκάδες παραπομπές από συγγράμματα που αποτελούν και αυτά στηρίγματα στις τοποθετήσεις του.

Ακολουθούν λίγα δείγματα γραφής και απόψεων. Την αφήγηση του ξεκινά πολύ νωρίτερα:

«Η Βυζαντινή αυτοκρατορία δεν είχε τίποτα το περισσότερο ελληνικό από όσο ο Ρωμαϊκός πολιτισμός.»

Στέκεται θαυμαστικός απέναντι στο '21 και κάνει ευθύς εκ πρώτης στιγμής τους διαχωρισμούς του:

«...ο Πίναξ Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ωχριά μπρος στην κραυγή του '21. Η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας του Ουάσιγκτων είναι μια ειδυλλιακή νωπογραφία προς τον Διάκο. Η δε φωταψία του Μεσολογγίου -αυτή- έκαμε να κλείσει (για να μην τυφλωθεί) τα μάτια η Ιστορία»

«ήταν μια Εθνικο – Κοινωνική επανάσταση, η πρώτη και η τελευταία της Ιστορίας» □ «...και ενώ στην μια του πλευρά (την εθνική) θριάμβευσε, στην άλλη του (την κοινωνική) ήρθε τούμπα. Οι Τούρκοι έφυγαν και ήρθε ο ... Όθωνας.»

και το προχωρά έτι περαιτέρω:

«Η Ελληνική Επανάσταση, αν και συμπτωματικά μετά τη Γαλλική, της είχε προηγηθεί τουλάχιστο ένα αιώνα. Ο Γαλλικός λαός, δεν είχε προεπανάσταση, ούτε χορούς του Ζαλλόγου, ή Κατσαντώνη.»

«ο Ελληνικός λαός δεν θα έκανε μια τρομερή επανάσταση για να αποκαταστήσει και πολιτικά τους κοτσαμπάσηδες και τη λοιπή σφηκοφωλιά των λαογδαρτών . Οι Τούρκοι δεν ήταν χειρότεροι... Οι λέγοντες ότι η Επανάσταση ήταν μόνον εθνική ή είναι γλυκομεσονύκτιοι και αδιάβαστοι, ή δεν θέλουν να μας πουν την αλήθεια.

Αναφέρεται με σκληρότητα στους εκ Δυσμών:

«...το ατσάλινο αυτό στραβόξυλο που λέγεται Φράγκος, ο κατασκόταδος αυτός καθολικός γκέκας του δόγματος, ο με καρδιά από ξύλο.. όπου το πόδι του επέρασε λατινικό τόσπειρε μπαρούτι»

«...τω όντι η λατινική απειλή μας φέρνει το καταπόδι μας. Μετά τους Ρωμαίους και το Βυζάντιο έχουμε το 1204. Στις μέρες μας έχουμε το 1923 στην Κέρκυρα και το 1940 στην Πίνδο.»

Μεταφέρει και τις εκτιμήσεις του Γερμανού ανταποκριτή Κρίστιαν Μύλερ που αρθρογραφούσε στην Αλεμάνιε Τσάιτουνγκ:

«πλανάται οικτρώς εκείνος που νομίζει ότι ο πόλεμος αυτός των Ελλήνων ήταν εθνικός. Τέτοιο πράγμα δεν συμβαίνει. Οι ανώτερες τάξεις δεν έλαβον καθόλου μέρος μέχρι τώρα. Οι πιο πλούσιοι έλληνες δεν υπεστήριξαν τον πόλεμο ούτε άμεσα ούτε έμμεσα.»

Ενώ, για τους μόνους που δεν υπετάγησαν όπως ομονοεί και ο Παπαρρηγόπουλος, για τους κλέφτες αναφέρει :

«...στην ηττοπάθεια των αρχόντων, στους αφορισμούς των Δεσποτάδων, στο ξεπούλημα του Μαυροκορδάτου, στις τρικλοποδιές των δυο παπάδων (του Γερμανού και του Ιγνάτιου), του Κοραή τα επιρρήματα και στα προσκυνοχάρτια του Νενέκου, αυτοί αντίταξαν το φούρκα και φωτιά, την Αλαμάνια και το Χάνι»

Είναι επίσης χαρακτηριστικοί και οι χαρακτηρισμοί που αποδίδει σε πολλούς πρωταγωνιστές:

για τον Βοναπάρτη *«αρχιτυχωδιώκτης, σπαραχτικός αρλεκίνος της Ιστορίας»*

για τον Αδαμάντιο Κοραή *«...από τον Δράμαλη, τον Κιουταχή, το Μπραίμη κάποτε γλύτωσε το Έθνος. Από του Κοραή την ψείρα ακόμα ξύνονται οι Έλληνες».*

Στέκεται προσοχή μπροστά στο Ρήγα: *«...μόνον ένας Φεραίος στη λόγια (πριν το '21) φάρα των «Λογίων της Διασποράς» και των φαρδομάνικων Ιεραρχών μόνον αυτός προανάκρουσε τη Λευτεριά κρατούσα σπάθα»*

Το «'21 και η αλήθεια» δεν είναι ένα σύγγραμμα που απλώς διαβάζεται. Είναι ένα πόνημα που απαιτεί μελέτη και προσοχή.

